

عنوان مقاله:

مقایسه چهار برنامه حرکت درمانی، ماساژدرمانی، مکانوتراپی و ترکیبی روی عضلات روتاتور کاف مبتلایان به سندروم گیرافتادگی شانه

محل انتشار:

مجله طب نظامی، دوره 12، شماره 2 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

اسماعیل علی بخشی

مسعود گلپایگانی

مریم کاظمی پور

کیوان ملانوروزی

محمد پرستش

خلاصه مقاله:

اهداف: استفاده مداوم از دست در حالت بالای سر باعث وارد آمدن فشار و بار در مدت طولانی و فراهم شدن زمینه ابتلا به سندروم گیرافتادگی شانه می شود. هدف از این مطالعه بررسی تاثیر روش های درمانی منتخب از لحاظ تفاوت در میزان بهبود و طول مدت درمان روی سندروم گیرافتادگی شانه در والیبالیست ها و ارایه پروتکل درمانی موثر بود. روش ها: در این مطالعه ۶۰ مرد والیبالیست مبتلا به سندروم گیرافتادگی شانه به ۴ گروه حرکت درمانی (۱۷ نفر)، ماساژدرمانی (۱۵ نفر)، مکانوتراپی (۱۴ نفر) و ترکیبی (۱۴ نفر) تقسیم شدند. برای تداوم برنامه های درمانی خارج از کلینیک از برنامه های خانگی و توصیه های ایمنی در محیط کار و ورزش استفاده شد. از عکس برداری MRI، آزمون های بالینی و EMG عضلات روتاتور کاف برای ارزیابی ۴ برنامه تحقیق استفاده شد. برای ارزیابی برنامه ها در پیش آزمون و پس آزمون از آزمون T همبسته و برای تعیین فاصله معنی داری بین گروه ها از آزمون ANOVA و آزمون تعقیبی توکی در سطح (۰.۰۵p). در هیچ کدام از دامنه های حرکتی EX، FL، AB و IR تفاوت معنی داری بین ۴ برنامه مکانوتراپی، حرکت درمانی، ماساژ درمانی و ترکیبی مشاهده نشد، اما برنامه ترکیبی در حرکت ER به طور معنی داری ($p < 0.011$) تاثیرگذارتر بود. عضله فوق خاری در برنامه ترکیبی و سپس حرکت درمانی زمان واکنش کوتاه تری نسبت به دیگر گروه ها داشت ($p < 0.037$). عضله گرد کوچک به علت عمق بیشتر و عملکرد کمتر در میان عضلات روتاتور کاف از سیستم اندازه گیری خارج شد ($p < 0.012$). نتیجه گیری: برنامه درمانی ترکیبی اثرات درمانی بهتری بر افزایش دامنه حرکتی عضلات روتاتور کاف به ویژه در عضله سوپراسپیناتوس دارد.

کلمات کلیدی:

کلیدواژه ها: مکانوتراپی، حرکت درمانی، ماساژ درمانی، عضلات روتاتور کاف، والیبالیست، سندروم گیرافتادگی شانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1735643>

